

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 307

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται ή «'Εφημερίς τών Παίδων» άνευ προκληρωμής.

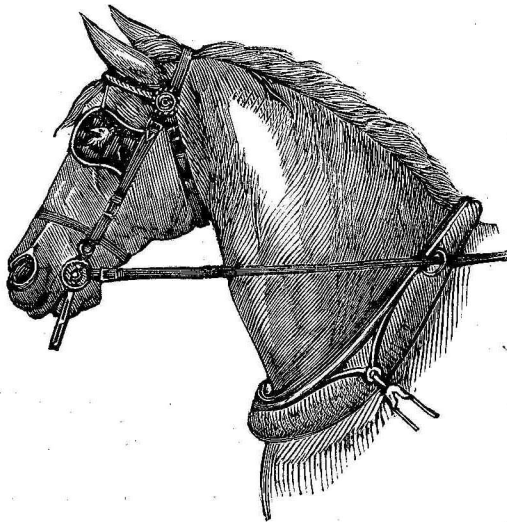
» » » Έκωτερικῶ φρ. 2. Έν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 26.

Η ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

Αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.
(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Ἐπειτα με ὠδήγησεν εἰς τὴν φάτνην, ἀφή-
ρεσε τὸ ἐφιππιον καὶ τοὺς χαλινούς με τὰς ἰδίας
του χεῖρας καὶ με ἔδεσεν
εἰς τὸ παχνί. Ἐπειτα
ἐζήτησε λεκάνην με θερ-
μὸν νερόν, καὶ ἀφοῦ ἐξέ-
βαλε τὸ φόρεμά του,
ἐπλυνε με σπόγγον τὰς
πληγὰς μου, ἐνῶ ὁ ἵπ-
ποκόμος ἐκράτει τὴν λε-
κάνην, ἔκαμε δὲ τοῦτο
τόσον μαλακῶς, ὥστε δὲν
μοὶ ἐπροξένησε πολὺν
πόνον. Ὅσάκις ἐκινού-
μην ἔνεκα τοῦ πόνου, με
καθησύχαζε λέγων με
τρυφερότητα, «ἡσύχασε,
ἡσύχασε, ἀγάπη μου. Ἡ
ξεύρω ὅτι εἶνε τρυφερὸ
τὸ μέρος καὶ πονεῖς!»
Αὐτὴ ἡ φωνὴ με ἠύχα-
ρίσται νὰ τὴν ἀκούω, τὸ
δὲ πλύσιμον μοὶ ἐπροξένησε πολλὴν ἀνάπαυσιν.

«Ὅχι μόνον ἀνέπαυσε τὴν πεῖνάν μου, ἀλλὰ κατέ-
παυσε καὶ τοὺς πόνους τοῦ στόματός μου ἦτο
ὡς βάλσαμον θεραπευτικόν! Ὅλον δὲ τὸν καιρὸν
ὁ καλός μου κύριος ἴστατο πλησίον, χαϊδεύων με
καὶ λέγων εἰς τὸν ἵπποκόμον! «Ἐὰν ἵππος μεγά-
λης ζωηρότητος, ὡς τὴν φορβάδα ταύτην, δὲν
δύναται νὰ δαμασθῇ διὰ
καλοῦ τρόπου, δὲν ἀξι-
ζει τίποτε!»

Κοινὰ ἡνέα.

«Μετὰ ταῦτα ἤρχετο
συχνὰ νὰ με βλέπη, καὶ
ἀφοῦ τὸ στόμα μου ἰα-
τρεύθη, ὁ τιθασειυτής, ὁ-
στις ὠνομάζετο Ἴωβ,
ἐξηκολούθησε τὴν ἀσκη-
σίν μου, ἦτο δὲ σταθερὸς
καὶ φρόνιμος καὶ ταχέως
ἔμαθον νὰ διακρίνω τί
ἐπεθύμει παρ' ἐμοῦ νὰ
πράξω.»

ΚΕΦ. VII.

Ἐξακολούθησις τῆς ἱστο-
ρίας τῆς Πενερόρριζας.

Τὴν ἀκόλουθον φοράν,
καθ' ἣν ἡ Πιπερόρριζα

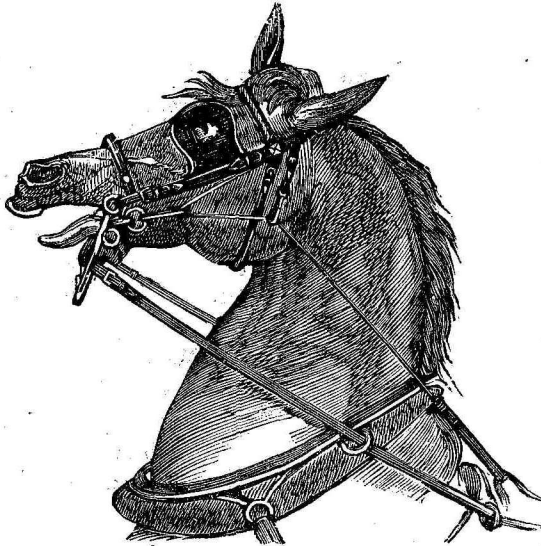
Μετὰ τοῦτο ἐξέτασε τὸ στόμα μου, καὶ εὗρεν
ὅτι τὸ δέρμα ἦτο ἐκδαρμένον εἰς τὰς γωνίας καὶ
δὲν ἠδυνάμην νὰ μασσήσω τὸν σανὸν ἄνευ φοβε-
ρῶν πόνων! Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ διέταξε
τὸν ἵπποκόμον νὰ φέρῃ πίτυρα ἀνακατωμένα με
νερόν, νὰ προσθέσῃ δὲ εἰς αὐτὰ ὀλίγον ἀλεύρι.
Πόσον εὐγνώμων ἦμην διὰ τὸ φαγητὸν ἐκεῖνο!

καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν μόνον εἰς τὸ ἵπποστάσιον, καὶ
διηγήθη τὰ συμβάντα τῆς πρώτης τῆς θέσεως.

«Ἀφοῦ ἡμέρευσα, —εἶπεν, — ἠγοράσθην ἀπὸ
ἓνα μεταπράτην διὰ νὰ ζευγαρώσω με ἓνα ἄλλον
ἵππον καστανόχρου. Καὶ ἐπὶ τινὰς μὲν ἐβδομά-
δας ὁ νέος μου κύριος μὰς ἐζευγεν ὁμοῦ εἰς τὴν
αὐτὴν ἀμαξάν, κατόπιν ὁμοῦ ἐπωλήθημεν εἰς ἓνα
κύριον τοῦ συρμοῦ, ὅστις μὰς ἔστειλεν εἰς Λονδίνον.

Ἐν ὅσῳ ἤμην μὲ τὸν μεταπράτην μὲ ὠδήγει μεταχειριζόμενος τὸν τεντωτικὸν χαλινόν, τὸν ὁποῖον ἐμίσουν περισσότερο ἀπὸ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα. Ἄλλ' ὑπὸ τὸν νέον ἐσπότην μου ὁ χαλινὸς οὗτος ἐτεντώθη ἔτι περισσότερο, καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἠνίοχος καὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἐνόμιζον ὅτι οὕτω πως ἐφαινόμεθα μᾶλλον κατὰ τὸν συρμόνι Συγχὰ δὲ μᾶς ἠνιόχει γύρω, τριγύρω τῆς Πλατείας καὶ εἰς ἄλλους ἀριστοκρατικούς τόπους. Σὺ, ὅστις δὲν ἐδοκίμασάς ποτε τὸν τεντωτικὸν χαλινὸν δὲν γνωρίζεις τί εἶναι, σὲ διαβεβαίω ὅμως ἐγώ, ὅστις τὸν ἐδοκίμασα, ὅτι πράγματι εἶναι τρομερὸν πρᾶγμα.

Μοὶ ἀρέσει νὰ τινάσσω τὴν κεφαλὴν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν κρατῶ τόσο ὑψηλὰ ὅσον οἶος

Τεντωμένα ἠνία.

ὁῦποτε ἄλλος ἵππος. Ἄλλὰ φαντάσου, φίλε μου, τὸν ἑαυτὸν σου ἠναγκασμένον νὰ κρατῆς τὴν κεφαλὴν σου ὑψηλὰ καὶ νὰ τὴν κρατῆς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐπὶ πολλὰς ὥρας χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ τὴν κινήσῃς ποσῶς, εἰμὴ μὲ ἓν τίναγμα ἔτι ὑψηλότερα, πρὸς τὰ ἄνω, ἐνῶ ὁ λαίμογός σου πονεῖ καὶ δὲν ἤξευρες πῶς νὰ ὑποφέρῃς τὸν πόνον! Ἐκτὸς τούτου νὰ ἔχῃς δύο χαβιάδες ἀντὶ ἐνός, ὁ ἰδικός μου δὲ ἦτο ὀξὺς καὶ μὲ ἐπροξένει πόνον εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν σιαγῶνα, τὸ δὲ αἷμα ἀπὸ τὴν γλῶσσαν μου ἐχρωμάτιζε τὸν ἀφρὸν τοῦ στόματός μου καὶ ἐτσαγκρούσε τὰ χεῖλη μου, ἐνῶ ὠργιζόμενη καὶ ἤμην ἠρεθισμένη μὲ τοὺς χαβιάδες καὶ τὸν χαλινόν. Τοῦτο ἦτο χειρότερον ὅταν εἴχομεν νὰ σταθῶμεν ἐπὶ ὥρας ἀναμένοντες τὴν κυρίαν μας νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ μεγαλοπρεπῆ τινα ἐσπερίδα, ἐὰν δὲ ἀνησυχου καὶ ἐκτυποῦσα τὸν πόδα μου μὲ ἀνυπομονησίαν, ἢ μᾶστιγξ ἑδούλευεν εἰς τὴν ῥάχιν

μου. Ἦτο ἀρκετὸν νὰ καταστήσῃ τινὰ τρελόν! » α Δὲν ἐσυλλογίζετο ποσῶς ὁ κύριός σου διὰ σέ;» τὴν ἠρώτησα. «Ὅχι, ποσῶς, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἐκείνο, περὶ τοῦ ὁποῖου αὐτὸς ἐφρόντιζεν, ἦτο νὰ φαίνομαί τοῦ συρμοῦ, μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι πολὺ ὀλίγον ἐγνώριζεν ἀπὸ ἵππους, διότι ὄλην τὴν φροντίδα τῶν εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του, ὅστις τοῦ εἶπεν ὅτι ἤμην φορβὰς εὐερεθίστου διαθέσεως — ὅτι δὲν εἶχον ἐκπαιδευθῆ καλῶς εἰς τὸν τεντωτικὸν χαλινόν, ἀλλ' ὅτι ταχέως θὰ ἐσυνηθίζον εἰς αὐτόν. Δυστυχῶς αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ ἀνθρωπος νὰ τὸ πράξῃ, διότι ὅταν ἤμην εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἀθλία καὶ ὠργισμένη, ἀντὶ νὰ μὲ καταπραύνη, μὲ καλὸν τρόπον, μὲ ἐφιλοδώρει μὲ ὀργίλους λόγους ἢ μὲ κτυπήματα. Ἦμην πρόθυμος νὰ ἐργασθῶ καὶ μάλιστα πολὺ, ἀλλὰ νὰ βασανίζωμαι μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ κέφι των, μὲ παρώργιζε. Τί δικαίωμα εἶχον νὰ μὲ κάμουν νὰ ὑποφέρω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἐκτὸς δὲ τῶν πληγῶν τοῦ σώματός μου καὶ τοῦ πόνου τοῦ τραχήλου μου, προσεβλήθη καὶ ὁ λάρυγξ μου, καὶ ἐὰν ἔμενον ἐκεῖ πολὺν καιρὸν ἤμην βεβαία, ὅτι θὰ ἐβλαπτον τὴν ἀναπνοήν μου. Οὕτω δ' ἐγενόμην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐερεθιστος χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καὶ ἤρχισα νὰ δαγκάνω καὶ νὰ λακτίζω, ὅταν τις ἤρχετο νὰ μὲ βάλῃ τὰ χάμουρα, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἵπποκόμος μὲ ἐξύλιξε μίαν δ' ἡμέραν μόλις εἶχον μὲ ζεύξει εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐτέντωνον τὴν κεφαλὴν μου μὲ τὸ τεντωτικὸν ἐκείνα ἠνία, ἤρχισα νὰ ριπτάζωμαι ταχέως καὶ νὰ λακτίζω μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν, καὶ ἐκέφα τὰ χάμουρά μου, καὶ ἐξέφυγα λακτίζουσα εἰς τὸν ἄερα, ὥστε ἐτελείωσα μὲ τὸ ἀφεντικὸ ἐκείνο! » (Ἀκολουθεῖ.)

ΔΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ.

Ἐπάρχουσι πολλὰ ἀνθρακωρυχεῖα, τῶν ὁποίων αἱ ὑπόγειοι στοαὶ ἐκτείνονται ὑπὸ τὸ ὕδωρ ποταμῶν, ὡς λ.χ. τὸ παρὰ τὴν Βελγικὴν πόλιν Λιέγκεν, ἀλλὰ ἀξιολογώτερα ἀνθρακωρυχεῖα εἶναι ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων αἱ στοαὶ ἐκτείνονται ὑπὸ τὸν ὠκεανόν, τοιαῦτα δὲ εἶναι τινὰ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐτι ἀξιολογώτερον ὅμως εἶναι τὸ παρὰ τὸ Ναναίμο, εἰς τὸν κόλπον Δεπορτοῦρ, εἰς τὴν Βρετανικὴν Κολομβίαν. Τὸ ἀνθρακωρυχεῖον τοῦτο εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα, Οὐέλλιγκτον, αἱ δὲ στοαὶ του κείνται 600 πόδας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὠκεανοῦ, ὅστις ἐνταῦθα περιβάλλει Ἀρχιπέλαγός τι ἐκ νήσων, ὁμοίων πρὸς τὸ Χι-